

BARIKĀŽU LAIKS. Atmiņu pieraksts.

9. a skolnieka Riharda Sunteika intervija ar tēti Edgaru Sunteiku.

Vai Tu piedzīvoji Barikāžu laiku?

Jā, es to piedzīvoju. Barikāžu laikā biju pavisam jauns un „zaļš”. Tikko kā beidzu Bauskas 1. vidusskolu, tā iestājos Rīgas Tehniskajā Universitātē. Biju pirmajā kursā. Šis bija traks un interesants atmodas laiks, cilvēki bija vienoti. Pirms notikumiem janvārī atceros, ka bijām ar vecākiem Krastmalā Rīgā uz lielo tautas manifestāciju. Kā tagad atceros ļaužu tūkstošus, ja nemaldos bija sanākuši ap 500 tūkstošiem cilvēku no visas Latvijas. Sarkanbaltsarkano karogu „jūra!”, Ar draugiem uzlīdām uz tuvējās mājas jumta, dzīvoju un mācījos Ķīpsalā. Skats bija fantastisks, bet tā bija atkāpe...

Puča brīdī es biju mājās, jo biju brīvs pirms eksāmenu sesijas. Pa radio un TV ziņoja, kas noticis un ka Rīgā tiek celtas barikādes, jo, iespējams, ka krievu OMONS un karaspēks mēģinās ieņemt svarīgās ēkas valstī. Latvija, Lietuva un Igaunija tikko kā bija kļuvušas neatkarīgas valstis. To komunistu vecā gvarde nevēlējās pieļaut PSRS sabrukšanu.

Nu lūk... pienākusi svarīga diena. Rīgā briest drausmu lietas. Ko darīt?! Vecāki mani nelaida uz Rīgu, tomēr beigu beigās es aizbraucu uz turieni, jo bija jānokārto eksāmeni. Teicu, ka braukšu uz kopmītnēm un viss būs kārtībā. Pilni ceļi ar traktoriem, smago tehniku un mašīnām. Vīri no blokiem celj sienas, lai aizsargātos no iespējamā uzbrukuma. Bail nebija, bija interesanti. Protams, kāda tur mācīšanās, gājām uz Vecrīgu skatīties, kas notiek. Visur uguns kuri, barikādes. Vīri sēž, radio ieslēgti. Mēs arī sēdējām pie ieejas Ministru kabinetam. Klāt nāca tantes, piedāvāja tēju, kafiju, ēdamo - turklāt pilnīgi par brīvu. Cilvēki ļoti draudzīgi un kopīga mērķa vadīti. Kolosāla sajūta. Tā mēs pavadījām katru vakaru.

Kā studenti arī nedaudz pašmaucāmies, lai vakaros varētu aiziet un pakontrolēt situāciju. Stipendijas bija mazas un tika izmantotas citām vajadzībām. Nu traks laiks tas bija... Tajā pašā laikā interesants un ar nopietnības sajūtu tautā.

Sākās apšaušana, es atrados kopmītnēs. Ar džekiem spēlēja kārtis, neko nenojaušot. Piepeši mūsu istabiņā ieskrēja viens no kursa biedriem un pateica, ka centrā šauj, lai viņam sekojam. Viņš mūs uzveda uz daudzstāvu mājas jumtu, no kura bija redzama un dzirdama apšaušana pie Ministru kabineta. Tika ievainoti daudzi iedzīvotāji, miliči. Gar acīm lidoja lodes. Labi, ka tajā vakarā neatradāmies tur.

